

Güle Hasretimiz Var

– Ali ÖZKANLI · 27 Şubat 2009

Değerli Gönül Dostlarım,

Özellikle Peygamberiz Efendimiz'i (s.a.v) anma, anlama ve O'nun gibi yaşama gayretinde olmak istiyoruz. Bu gecelere Gül ve Hasret geceleri diyoruz. Evet, Allahın Resulü (s.a.v) efendimize hasretiz. Onun Gül yüzünü özledik. Sadece kutlu doğum haftalarında değil her zaman onun sünnetini hayatımıza rehber yapacağız, onun gibi yaşayacağız. Çünkü O bizler için "Üsve-i Hasenedir" yani "En Güzel Örnektir."

Efendimiz bizlere hoşgörüyü, saygıyı, sevgiyi ve kardeşliği telkin etmiştir. Sevgiyi önce gönlümüzde kurmalıyız. Nasıl bilgisayarlarımıza dosyalar açıyor ve her zaman onlardan yararlanıyorsak, gönül dosyalarımızı da her zaman kardeşlerimize açık tutmalıyız. Gönül dünyamızı zenginleştirmeli, gönlümüzü herkesi kuşatacak kadar geniş tutmalıyız. Sevgiyi, saygıyı, hoşgörüyü, barışı, huzuru dayanışmayı, paylaşmayı ve kardeşliği ailemizden başlayarak çevremize, komşularımıza hatta bütün insanlığa yaymalıyız.

Kur'ân-ı Kerim, Efendimiz Aleyhisselâtu Vesselâm'ı (s.a.v) "En Güzel Örnek" ve "Nur Saçan Bir Kandil" olarak anlatmasına rağmen, içinde bulunduğumuz zaman; "Gül"ü, hakkıyla "örnek" alamadığımız ve nuruna pervane olamadığımız bir devirdir...

Bu devir; her türlü anlama eksikliğinin doğru diye takdim edildiği, dini yanlış anlama ve yorumlamadan kaynaklanan amelî ve îtikâdî problemlerin en yoğun yaşandığı ve çoğunlukla şekli bakımdan taklit edildiği bir dönemdir...

Bu dönem; Hz. Peygamber'i (s.a.v) Kur'ân'dan öğrenip, Kur'ân'ı da Hz. Peygamber (s.a.v.)'in rehberliğinde öğrenme, yorumlamadaki eksiklik ve tembelliğin fazlasıyla yaşandığı bir zamandır...

Bütün bunların sonucunda ise; dînî hayatımızdaki her türlü çarpık, eksik ve yanlış anlama gibi bir takım problemler gitgide artarken, doğru değerlendirmelerin hayatımızdaki hükmü de devamlı azalmaktadır...

Bizim görevimiz; "Gül Peygamberimiz" i örnek almak; Bezm-i Elest'te Rabbimize verdiğimiz söze sâdik kalarak Hakk'ı bilmek, Kâinatın Solmayan Gülü'nün cihanşümül nübüvvet ve risâletini rehber edinip Sırat-ı Müstakîm'i bulmak ve Âlemlere Rahmet olarak gönderilen "Ufuk Peygamber" in nurlu yolunda olmaktır...

Gül Efendimiz'i örnek almak; önce "Lâ" diye başlayıp, bütün putları yıktıktan sonra, "İllâ" hükmünün muhteşem mührünü Kelîme-i Tevhîd'le kalplere vurmak, tek hüküm sahibinin "Allah (c.c.)" olduğunu, O'ndan başka hiç bir şeyin bâkî olmadığını zihinlere nakşetmek, bu anlayışla kâinat kitabını okuyup,

"Gül"ü çağımızın şartlarına göre yorumlayarak, madde-mânâ planındaki zevâlimizi kemâle döndürmektir...

"Gül Efendimizin" in gölgesinde yürüyenler; hem Allah (c.c.)'a kul olmanın şuuruyla, hem de Rasûlüne ümmet olmanın şükrüyle hareket ederek her alanda yükseklik kazanırlar ki, bu da ancak O'nu örnek almak ve O'nun sünnetine uymakla mümkündür...

Yâ Rabbî!.. "...Kim Peygamber'e itaat ederse şüphesiz Allah'a itaat etmiş olur.." (Nisâ, 4/80) buyuruyorsun... Bu âyet-i celîlenin ışığında "Gül"den ayrı düşenin, Hakk'tan da uzaklaşacağını çok iyi biliyoruz... Ve biliyoruz ki; "olan" hâlimiz, "olması gereken" ahvâlin çok uzağındadır... Niyâzımız; Hakk'a ve Habîbi'ne kendi şekli yakınlığımızın içindeki derûnî uzaklığımızı ortadan kaldırmaktır...

Duâmız; fikir-fil-gâye ve şuur mertebesinde "Gül Efendimiz" in gölgesinde kalmak, hakikî mânâsıyla "Gül Efendimiz" e yakın olmak, velhâsıl "Gül Peygamberimiz" i hakkıyla örnek almaktır... Yâ Rabbî! Bizlere hidâyet bahşeyle ve cümlemize "Peygamber Efendimiz " i hakkıyla örnek almayı lûtfeyle...

İnsanlar mesut değilse, huzuru bulamıyorsa; beşeriyet kendisini yeniden mîzâna çekmek, yeniden Kâinatın Efendisi'nin aşkıyla yanmak, yeniden O'nun ışığıyla nurlanmak, yeniden Asr-ı Saadet iklimine bağlanmak mecbûriyetindedir...

Âdemoğlu, "Muhammedî Nur"dan ışık alıyorsa, davranışlar ve duygular semâvi kalıplarda şekillenip "Gül"e meftûn oluyorsa; akıl ve kalp mecrâsını bulmuş, ruh ve gönül Hakk'a kavuşmuş, gözler Kevser, sözler zemzem ile yıkanmış demektir...

Muhabbeti sâdık olanlar sevdiğinin yolundan gider ve ona itaat eder... İlahi sevginin menzîli de, istikâmeti de yolu da Muhammedî sevdâdan geçer... O'nu sevmek, O'na itaat etmektir... O'nu sevmek, O'nun sevmediklerini sevmemektir...

O'nu sevmek O'nun şerefli ashabını ve O'nu sevenleri sevmektir... O, "Kişi sevdiğiyle berâberdir" müjdesini vererek ümmetine cennette beraberlik vâdetmiştir... O'nun sevgisi öyle bir aşk olmalıdır ki, bütün sevgiler onun yanında sönük kalmalıdır... O'nun sevgisi öyle bir muhabbet olmalıdır ki, sahibini îmânın en zirve noktasına ulaştırmalıdır...

"Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl,
Muhammed'siz muhabbetten ne hâsıl ?"

Diye ifâde edilen bir aşktır Sevdâyı Muhammedî...

Esmâ-i İlâhiye'nin beşer planında en kâmil mânâsıyla tezâhür ettiği Sultanlar Sultanı'nı rehber edinme ve

O'na "Esselâm" diyebilme irtifâsıdır Sevdâyı Muhammedî... Kalplere hükmeden varlığı duyma, hissetme, halef olma mükellefiyetiyle her şeye lâhutî âlemin penceresinden bakabilmedir Sevdâyı Muhammedî...

O'nun aşkı, kainata mânâ kazandıran bir sır hazinesidir... Eşyanın ruhuna nüfûz ederek "eşyâ"dan "esmâ"ya ulaşabilme yoludur Sevdâyı Muhammedî... "Esmâ"dan "Sıfat"a, sıfattan "Zât"a intikâl ederek yaratılış gâyesini idrâktir Sevdâyı Muhammedî... Kendisini nefis ve enâniyet cihetiyle dizginleyen ve "Gül"e râm olan Gül yüzlü insanların gönüllerinde İlâhî aşkın şahikalaşmasıdır Sevdâyı Muhammedî...

"Sevdim Seni ben, Âleme Rahmet diye sevdim,
Bir benzeri yok, Cenâb-ı Ahmet diye sevdim"

Dizeleriyle terennüm edilen bir İlâhî muhabbettir Sevdâyı Muhammedî...

O'nsuz zaman, mekân ve insan hayatîyetini kaybeder... Gönüller O'na dönünce dirilir... O'nun varlığı insanlığın var oluş sebebidir... O'nu her dem kalbinde hissederek salât-ü selamla yâd etmek ne büyük mutluluk... O'nun sevgisini yüreğinde büyütebilmek ne büyük saadet...

Gerçekten de, asırlardır buhran ve bunalımlar içinde kıvranan beşeriyetin mutluluk ve saadeti; "İnsanlığın İftihar Tablosu"nun sünnet-i seniyyelerine ittibâ etmekten geçer... Ve insanlık, O'nun getirdiği altın düsturları hayata geçirmeye, bugün her zamankinden çok daha fazla muhtaçtır... Asrın getirdiği problemlere çözüm arayan insanlığın kara bulutlarla kaplı dünyasının aydınlanması; O'nu yeniden tanımak, O'na yönelmek, O'nu rehber edinmek ve O'ndan alacağı umut kıvılcıklarını beşeriyetin ufku taşılamakla mümkün olacaktır... Şeyh Gâlip'in:

"Sen Ahmed'i Mahmûd'u Muhammed'sin Efendim,
Hakk'tan bize Sultân-ı Müeyyedsin Efendim"

Diye hitâb ettiği; şefaathımız, yardımcımız, müjdecimiz, kurtarıcımız olan "Sonsuz Nûr" bütün bir beşeriyet gibi bizleri felâha erdirilecektir...

Ufkumuzu saran sisler, kurşûni bulutlar, endişeler ve karanlıklar kaybolur; O'nun rahmet elinden bizlere yansıyan bereket ve feyz ikliminde... Hep birlikte yeniden, yeni baştan yenileyelim Âlem-i Ervah'taki "Elestü bi Rabbiküm"sualine verdiğimiz "Belâ" cevâbını... Ürpertisini kalplerimizin en derin köşelerinde hissederek tâzeleyelim ahd-ü peymânımızı... "Gül"ün gölgesindeki toprağın bile Gül koktuğunu hiç unutmayalım... "Gül"e sevdâmızı eksiltmeyelim...

Allah'ım! Bize O'nun sîretini öğret... O'nun yolundan gitmeyi bizlere nasip et... Habîbullahı sevmek Allah(c.c)'ı sevmektir... "Resûlulah'a duyulan muhabbetin derecesi îmânın ölçüsüdür"...

Bu sebeple bizlere O'nun muhabbetini lütfet...Yâ Erhame'r-Râhimîn!... O'nun aşkını sînelerimizde bir alev

deryâsı hâlinde volkanlaştır... Bizleri O'nun yolundan ayırma Yâ Rabbi... Ve iki cihanda ebediyen Gülmek için, "Gül"ün gölgesinde olmayı bizlere müyesser eyle Yâ İlâhe'l-Âlemîn!...

O'nun gölgesinde olmak, cennet-âsâ baharlara ermektir... O'ndan medet ummak, çölde susuzluktan çatlamış dudaklara âb-ı hayat vermektir... O, hicranla yanan sînelerin mutluluk rüzgârıdır... O, sonsuzluk ikliminin itibârıdır... O, ümidin temsilcisidir... O, şefâat bekleyenlerin; mütebessim incisidir... O, bizim gönüllerimizin sultanı... O, bizim dertlerimizin dermanı... O, bizim kurtuluşumuzun fermanı... Bizde, O Habîb-i Kibriyâ'nın, O Sevgililer Sevgilisi'nin eşîğine baş koyup -yüzümüz olmasa da affına sığınarak- şefkâtine muhtaç olduğumuzu, arzetmek için, Yunus Emre'nin diliyle:

"Canım kurban olsun Senin yoluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed,
Şefâat eyle bu kemter kuluna,
Adı güzel kendi güzel Muhammed"

Diyerek medet bekliyor, Efendimiz'den şefâat dileniyoruz...

Ey Sultanlar Sultânı! 15 asır önce yol verdiğin sevgi kervânına bizleri de kabul buyur... Ey Resûller Resûlü! Bizler için; kapına Kıtırmir, bastığın yere türâb, ayağına toz, tebliğine köle olmak ne büyük ümran... Senin ümmetin olma berâtını almak ne büyük ikram... Sultanım, bizler Seni dünyada görme saadetine erişemedik... Ama bizler, çok günahkâr bir ümmet olmamıza rağmen -hakkımız olmasa da- rüyalarımızda Seninle olmak, Senin aşkın ve muhabbetinle dolmak istiyoruz... Cür'etimizi bağışla Efendim... Gül Yüzünü görmemiz, şefâatine ermemiz için, bizlere de lütfeyle destur... Ne olur!..

"Ezel bezminde bir dinmez figândım Yâ Resûllalâh,
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım Yâ Resûllalâh..."

Diye Yaman Dede'nin dizeleriyle arz-ı hâl ediyoruz... "En Güzel"e yâr olanlara, "Gül"e gönülden bağlananlara binlerce selâm olsun...

"Yâ Rasûlallah, eğer Sen, gelmeseydin âleme,
Güller açmaz, bülbül ötmez, meçhûl esmâ Âdem'e
Varlığın mânâsı kalmaz, garkolurda mâteme!...."